

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 13Co/297/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6215898662
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 03. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Kvietok
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2018:6215898662.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Kvietka a členiek senátu JUDr. Amy Odalošovej a JUDr. Janky Boroškovej, v právnej veci žalobcu: G. B., nar. XX. XX. XXXX, bytom Q. XX, XXX XX Q., právne zastúpeného Mgr. Andreou Legényovou, advokátkou so sídlom AK vo Veľkom Krtíši, Komenského 3, proti žalovanému: VÚB, a.s., so sídlom Mlynské nivy 1, 829 90 Bratislava 25, IČO: 31 320 155, právne zastúpený spoločnosťou Černejšová & Hrbek, s.r.o., so sídlom ul. Kýčerského 7, 811 05 Bratislava, IČO: 36 857 513, o určenie neplatnosti spotrebiteľskej zmluvy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Veľký Krtíš č.k. 11C/473/2015-61 zo dňa 23. 02. 2016, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Veľký Krtíš č. k. 11C/473/2015-61 zo dňa 23. 02. 2016 potvrdzuje.

II. Žalovaný má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % účelne vynaložených trov.

odôvodnenie:

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom okresný súd (ďalej tiež „súd prvej inštancie“ alebo „prvostupňový súd“) žalobu zamietol (prvý výrok) a žalobcu zaviazal nahradiť žalovanému trovy právneho zastúpenia vo výške 659,56 Eur na účet právneho zástupcu žalobcu v spoločnosti Černejšová & Hrbek, s.r.o., so sídlom ul. Kýčerského 7, 811 05 Bratislava, IČO: 36 857 513, č. účtu: XXXXXXXXXXX/XXXX, vedený v K. banka, a.s., a to v lehote do troch dní od právoplatnosti odvolaním napadnutého rozsudku (druhý výrok).

2. Súd prvej inštancie rozhodol podľa § 37 ods. 1 a § 53 ods. 1, 4 Občianskeho zákonníka, § 497 a § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka, § 4 ods. 1, § 4 ods. 2 písm. g), § 4 ods. 4 písm. a) a § 4 ods. 5 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že sa pri rozhodovaní spravoval vyššie citovanými ustanoveniami zákona, ktoré aplikoval na zistený skutkový stav veci. Naliehavý právny záujem ako procesnú podmienku určovacej žaloby žalobca podľa súdu prvej inštancie dostatočne nepreukázal. Zmluvu o spotrebiteľskom úvere uzatvoril dňa 14. 07. 2005 a zmluvný vzťah doposiaľ trvá. Žalobca má podľa súdu prvej inštancie každomesačne poznatok o cene úveru, o odplate za poskytnutie peňažných prostriedkov a o úrokovej sadzbe priamo vo výpisoch z účtu, ktoré sú mu zasielané. Informáciu, koľko žalobca zaplatil na uhradenie istiny a koľko na úrok a iné poplatky nadobudol, preto podľa súdu prvej inštancie požiadavka na určenie výšky dlhu nepreukazuje právny záujem na navrhovanom určení neplatnosti zmluvy ako naliehavý.

3. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že napriek tomu, že žalobca nepreukázal naliehavý právny záujem preskúmať obsah zmluvy z hľadísk, na ktoré Občiansky zákonník viaže všeobecnú platnosť právnych úkonov (§ 34 a nasl. Občianskeho zákonníka). Podľa súdu prvej inštancie obsah zmluvy vymedzuje zrozumiteľne podstatné časti a minimálny zmluvný obsah, ktorým je určenie zmluvných strán, určenie sumy poskytnutia peňažných prostriedkov a záväzok dlžníka poskytnuté prostriedky vrátiť formou

splátok. Zmluvné strany si podľa neho nemuseli dohodnúť výšku úrokov, resp. ich splatnosť, pretože platí ustanovenie § 502 Obchodného zákonníka. Žalobca mal vedomosť, že úverové prostriedky má povinnosť vrátiť v mesačných splátkach vo výške 19,92 Eur a zaplatiť z nich úroky. Údaje o ročnej úrokovej sadzbe boli súčasťou výpisov z účtu. Na základe týchto skutočností súd prvej inštancie konštatoval, že boli dodržané aj podstatné obsahové náležitosti zmluvy, ktoré všeobecná právna úprava vyžaduje pre platnosť zmluvy o úvere (§ 497 a nasl. Obchodného zákonníka). Súd prvej inštancie podrobil ustanovenia zmluvy aj súdnej kontrole v rozsahu zák. č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a ustanovení § 53 a nasl. Občianskeho zákonníka. Dospel k názoru, že zmluva vykazuje vady v náležitostiach podľa § 4 ods. 2 písm. g) zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Zmluva neobsahuje údaje o ročnej percentuálnej miere nákladov. Indikatívne stanovenie údajov o RPMN súd prvej inštancie nepovažoval za dostatočné ani s prihliadnutím na revolvingový charakter úveru, ktorý je typický opakovaným čerpaním a doplnením úverového rámca. Nedostatok tejto zákonnej náležitosti zákon sankcionuje bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru. Podľa súdu prvej inštancie bola dodržaná aj písomná forma, pretože žalovaný mal možnosť potvrdiť návrh zmluvy a stanoviť nižší úverový rámec ako požadoval žalobca. Súd prvej inštancie obsah zmluvy podrobil aj súdnej kontrole, či zmluva neobsahuje neprijateľné podmienky podľa § 53 ods. 1, 3, 4 Občianskeho zákonníka. Súd prvej inštancie v rámci prieskumu a kontroly zmluvných ustanovení obsiahnutých v Obchodných podmienkach nezistil, také ustanovenie ktoré by zakladalo značnú nerovnováhu vo vzájomných právach a povinnostiach zmluvných strán. Možnosť veriteľa upraviť výšku úverového rámca počas trvania úverovej zmluvy vyjadruje jeho oprávnenie reagovať na zmeny v platobnej schopnosti žalobcu splatiť poskytnutý úver a nemôže byť neprijateľná podmienka. Inak by veriteľ bol nútený poskytovať finančné prostriedky a bol vystavený neprimeranému riziku, že mu prostriedky vrátené nebudú.

4. Na záver súd prvej inštancie konštatoval, že nie je daný dôvod zneplatniť zmluvu ako celok. Zmluva o poskytnutí účelovej pôžičky síce vykazuje vady spočívajúce v absencii náležitostí podľa osobitného Zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, ale tieto sa nedotkli podstatných náležitostí zmluvy tvoriacich minimálny zmluvný obsah zmluvy. Neuvedenie údajov o RPMN podľa Zákona č. 258/2001 Z. z. má za následok, že spotrebiteľský úver je bezúročný a bezpoplatkový, pretože spotrebiteľský úver bol žalobcovi poskytnutý a riadne ho čerpal. Súd prvej inštancie prihliadol na povahu právneho úkonu a jeho obsah, ďalej na okolnosti za ktorých bola zmluva uzavretá a ustálenú súdnu prax, ktorá preferuje výklad právneho úkonu v prospech jeho platnosti a odmieta prehnané formalistické požiadavky na formuláciu predmetu zmluvy ako ústavne neakceptovateľné (nález Ústavného súdu SR, sp. zn. I. ÚS 640/2014 zo dňa 01. 04. 2015). Na základe uvedeného súd prvej inštancie dospel k záveru, že zmluva je ako celok udržateľná a nezistil dôvod ju zneplatniť ako celok. Prehlásenie zmluvy za neplatnú by malo byť podľa neho poslednou možnosťou riešenia vadnosti právneho úkonu. O náhrade trov konania účastníkov rozhodol podľa § 142 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej v texte len „OSP“) na základe zásady úspechu v konaní. Žalobca bol v konaní neúspešný a preto má podľa súdu prvej inštancie povinnosť nahradiť trovy žalovanému.

5. Proti celej výrokovej časti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca navrhujúc, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že súd určuje zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. 2623789 zo dňa 14.7.2015 za neplatnú a žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi trovy právneho zastúpenia v prvoinštančnom a odvolacom konaní na účet jeho právnej zástupkyne v lehote 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia. Odvolanie podal z dôvodu, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

6. Žalobca v odvolaní poukázal na skutočnosť, že tvrdenie súdu prvej inštancie, že žalobca nepreukázal naliehavý právny záujem neobstojí, nakoľko sa jedná o spotrebiteľa, ktorý týmto konaním chce dospieť k určeniu skutočnej výšky svojho dlhu voči dodávateľovi, jeho naliehavý právny záujem preto vyplýva priamo z ustanovení zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a preto ho podľa aktuálnej súdnej praxe v konaní vôbec nemusí preukázať. Aktuálna súdna prax sa podľa žalobcu už viackrát priklonila k názoru, že naliehavý právny záujem na určení neplatnosti spotrebiteľskej zmluvy spotrebiteľ preukazovať nemusí. Napr. Krajský súd Prešov v rozhodnutiach č.k. 3Co/224/2013 a 14Co/91/2012, Krajský súd Košice v rozhodnutí 5Co/358/2009 a pod. S názorom súdu prvej inštancie, že zmluva o úvere neobsahuje neprijateľné zmluvné podmienky sa žalobca rovnako nestotožnil. Podľa neho je evidentné, že rozhodcovská doložka obsiahnutá v článku XI. Všeobecných obchodných podmienok napĺňa všetky zákonné znaky neprijateľnej zmluvnej podmienky v zmysle § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka a

Smernice Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách z 5. apríla 1993. Ďalšou neprijateľnou zmluvnou podmienkou je podľa žalobcu nepochybne zmluvné dojedanie, ktoré umožňuje bez súhlasu dlžníka jednostranne meniť veriteľom obsah zmluvy o úvere, ktoré je vyjadrené v čl. 70 XII časti Obchodných podmienok. Obchodné podmienky žalovaného sú uvedené v úverovej zmluve bežným okom nečitateľným písmom, ktoré bez použitia technických pomôcok nemožno prečítať, preto tieto je nutné tiež ako celok považovať za neprijateľné. Žalobca k danému tvrdeniu poukázal na rozsudok Krajského súdu Prešov č. k. 15Co/14/2013 zo dňa 05. 03. 2014. Ďalej žalobca poukázal na skutočnosť, že z cenníku predloženého žalovaným, vyplýva, že požaduje od žalobcu sankčnú úrokovú sadzbu 30 % ročne, čo niekoľkonásobne prevyšuje zákonný úrok z omeškania, čím napĺňa znaky neprijateľnej zmluvnej podmienky. Rovnako za neprijateľné možno podľa žalobcu považovať početné poplatky požalované žalovaným, za ktoré neposkytne žiadne reálne protiplnenie spotrebiteľovi a sú naformulované výlučne v jeho prospech napr. poplatok za prvé použitie karty, poplatky za neskoré platby, za postúpenie pohľadávky, vymáhanie a pod.

7. Podľa žalobcu sa prvoinštančný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia vôbec nevysporiadal s namietanou otázkou nedostatku písomnej formy úverovej zmluvy. Čo sa týka obsahových náležitostí nemožno podľa žalobcu súhlasiť s názorom súdu prvej inštancie, že v zmluve o úvere absentuje len RPMN. V zmluve o úvere podľa žalobcu absentuje aj ročná úroková sadzba o úveru, ktorá predstavuje podstatnú obsahovú náležitosť zmluvy o úvere podľa Obchodného zákonníka, keďže žalovaný od žalobcu požaduje odplatu niekoľkonásobne vyššiu ako bola odplata požadovaná v čase uzavretia zmluvy bankami. Takúto vysokú úrokovú sadzbu je potrebné podľa neho považovať za úžernícku a rozpornú z dobrými mravmi. Zmluva o úvere je ďalej podľa žalobcu pre priemerného spotrebiteľa absolútne neprehľadná a klamlivá, keďže z nej absolútne nevypláva výška odplaty, ktorú žalovaný od žalobcu považuje a rovnako možno povedať, že neobsahuje žiadny údaj, na základe ktorého by priemerný spotrebiteľ vedel určiť výhodnosť resp. nevýhodnosť tohto poskytnutého úveru. Na základe všetkých horeuvedených skutočností má zmluva o úvere také vady, že nie je podľa názoru žalobcu ako celok ďalej udržateľná nakoľko obchádza predpisy na ochranu spotrebiteľa a prieči sa dobrým mravom.

8. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu vyjadril, pričom uviedol, že rozsudok súdu prvej inštancie dáva jasnú, zreteľnú a po právnej stránke správnu odpoveď na základnú otázku sporu, a to žalobcom tvrdenú údajnú absolútnu neplatnosť zmluvy o úvere. Z odvolania žalobcu je podľa žalovaného zrejmé, že vadu rozsudku vidí v podstate v tom, že sa súd prvej inštancie nestotožnil s jeho pohľadom na prejednávajúcu vec. Odvolanie žalobcu tak podľa žalovaného pramení jedine v nechote žalobcu akceptovať právny názor vo veci konajúceho prvoinštančného súdu (pritom absolútne absurdne podľa žalovaného vyznieva napr. žalobcom zdôvodňovaná existencia naliehavého právneho záujmu na jeho strane - žalobca chce týmto konaním, t.j. konaním o určenie absolútnej neplatnosti zmluvy, dospieť k určeniu výšky svojho dlhu; ostáva tak podľa žalobcu na zamyslenie, či učenie absolútnej neplatnosti zmluvy ako nástroj ultima ratio je skutočne tým jediným nástrojom na určenie výšky dlhu žalobcu); vo svojom odvolaní tak žalobca podľa žalovaného len tvrdošijne opakuje svoj právny pohľad na vec, dokonca v rozpore so zásadou koncentrácie konania oproti základnému konaniu rozširuje svoju argumentáciu, a tak sa snaží nájsť v odôvodnení rozsudku údajné nedostatky, ktoré by mali mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a porušenie práva na spravodlivý proces. Príčinou nová argumentácia žalobcu uvedená v jeho odvolaní nemá podľa žalovaného ani oporu v zákone - napr. právo veriteľa na jednostranné zmeny obchodných podmienok, ktoré boli v čase uzavretia zmluvy zakotvené v § 23 zákona č. 510/2002 Z. z. o platobnom styku a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení platnom a účinnom v čase uzavretia zmluvy o úvere; v súčasnosti je toto právo zakotvené napr. v § 32 Zákona č. 492/2009 Z. z. o platobných službách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Žalovaný poukázal aj na ust. § 4 ods. 4 písm. a) Zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzavretia zmluvy ktorý za podmienky, že už bol poskytnutý spotrebiteľský úver a spotrebiteľ ho začal čerpať, jednoznačne preferuje platnosť úverovej zmluvy ako právneho úkonu (a to i v prípade absencie niektorých náležitostí zmluvy. Žalovaný zacitoval aj časť rozsudku Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 27.03.2008, sp. zn. 26 Cdo 2317/2006 ako aj nálezu ÚS SR zo dňa 03.07.2008, sp. zn. I. ÚS 242/07-29. Na záver žalovaný poukázal na skutočnosť, či odvolanie žalobcu bolo podané včas. Vzhľadom na uvedené skutočnosti žalovaný navrhol, aby odvolací napadnutý rozsudok potvrdil a aby zaviazal žalobcu na náhradu trov odvolacieho konania.

9. Žalobca sa k vyjadreniu žalovaného nevyjadril.

10. Odvolanie žalovaného bolo podané dňa 26. 04. 2016, teda ešte za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku, ktorý bol ku dňu 01. 07. 2016 zrušený zákonom č. 160/2015 Z.z., Civilný sporový poriadok (ďalej aj „CSP“). Dňa 01. 07. 2016 teda nadobudol účinnosť nový procesnoprávny kódex - Civilný sporový poriadok, ktorý v prechodných ustanoveniach, v § 470 ods. 1 uvádza: „Ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konanie začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.“ Pretože odvolacie konanie prebieha už v dobe účinnosti CSP, bolo potrebné na odvolacie konanie aplikovať príslušné ustanovenia CSP s poukazom na ustanovenie § 470 ods. 2 veta prvá CSP, v zmysle ktorého ostávajú právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti CSP zachované.

11. Krajský súd, ako súd odvolací (podľa § 34 CSP), preskúmal vec v rozsahu určenom § 379 a § 380 ods. 1, 2 CSP bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario, pričom rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil, ako vecne správne podľa ustanovenia § 387 ods. 1 CSP.

12. Podľa ustanovenia § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

13. Záver súdu prvej inštancie o tom, že zmluva je ako celok udržateľná je správny. K odvolacej námietke žalobcu týkajúcej sa skutočnosti, že naliehavý právny záujem v predmetnej veci vyplýva priamo z ustanovení Zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a preto ho aj s poukazom na rozhodnutia Krajského súdu Prešov č. k. 3Co/224/2013 a 14Co/91/2012 a Krajského súdu Košice č. k. 5Co/358/2009 vôbec nemusí preukázať, odvolací súd uvádza:

14. Podľa § 137 písm. d) CSP, žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo najmä o určení právnej skutočnosti, ak to vyplýva z osobitného predpisu.

15. Odvolací súd sa síce nestotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že požiadavka na určení výšky dlhu nepreukazuje právny záujem na navrhovanom určení neplatnosti zmluvy ako naliehavý (ods. 4 str. 4 napadnutého rozsudku) a poukazuje naopak na naliehavý právny záujem, ktorý má spotrebiteľ z dôvodu právnej istoty v otázke skutočnej výšky dlhu (por. uznesenie Najvyššieho súdu SR vo veci 1MCdo 1/09). Na požadovanom určení, že zmluva o spotrebiteľskom úvere č. 2623789 zo dňa 14. 07. 2005 uzavretá medzi žalobcom a žalovaným je neplatná existuje naliehavý právny záujem podľa § 137 písm. d) CSP v tom, že práve takéto určení vyrieši sporné právne otázky medzi stranami sporu a vytvorí pevný právny základ pre ich budúce právne vzťahy a svojimi dôsledkami vytvorí prekážku pre prípadné ďalšie určenia a predíde aj sporom o plnenie. V spotrebiteľských vzťahoch je v zmysle konštantnej judikatúry daný naliehavý právny záujem na určení cieľom ochrany spotrebiteľa proti porušiteľovi a o takýto prípad ide nepochybne v prejednávanej veci. Naliehavý právny záujem na požadovanom určení je teda daný z dôvodu právnej istoty žalobcu na skutočnej výške dlhu nad rámec poskytnutých peňažných prostriedkov (istiny).

16. Odvolací súd poukazuje aj na aktuálne znenie Zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, účinného od 01.01.2018 a to konkrétne na ust. § 11 ods. 4 v ktorom je uvedené, že spotrebiteľ sa môže pred súdom domáhať určenia neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru žalobou, pričom zákon č. 279/2017 Z. z. nemá prechodné ustanovenia.

17. Napriek tomu, že súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil otázku naliehavého právneho záujmu tak, čo sa týka výroku, ktorým žalobu zamietol a výroku, ktorým žalobcu zaviazal nahradiť žalovanému trovy právneho zastúpenia, odvolací súd ho považuje za vecne správne a to z nasledovných dôvodov:

18. Z odvolania žalobcu vyplýva, že v rozpore so zásadou koncentrácie konania oproti základnému konaniu rozširuje svoju argumentáciu (nečitateľné obchodné podmienky), pričom žiadne neprijateľné podmienky (rozhodcovská doložka, právo veriteľa bez súhlasu dlžníka na jednostranné zmeny obchodných podmienok, sankčná úroková sadzba 30 % ročne) súdom prvej inštancie konštatované neboli. Len pre úplnosť odvolací súd dodáva, že aj v prípade existencie neprijateľnej zmluvnej podmienky v zmluve prítomnosť takejto podmienky nespôsobuje neplatnosť zmluvy ako celku, nakoľko za neplatnú sa považuje iba konkrétna neprijateľná podmienka (§ 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka v aktuálnom znení). V prípade zistenia takejto neprijateľnej podmienky v zmluve má súd možnosť vo výroku súdneho

rozhodnutia vysloviť neprijateľnosť konkrétnej zmluvnej podmienky aj bez návrhu účastníka, čo však neznamená, že zmluva sa stane neplatnou ako celok.

19. Odvolací súd sa nestotožnil s námietkou žalobcu, že súd prvej inštancie sa v odôvodnení svojho rozhodnutia vôbec nevysporiadal s namietanou otázkou nedostatku písomnej formy úverovej zmluvy. Odvolací súd poukazuje na prvý odsek na piatej strane odvolaním napadnutého rozsudkom, kde súd prvej inštancie uviedol, že: „Osobitný zákon o spotrebiteľských úveroch nedostatok písomnej formy zmluvy postihuje neplatnosťou zmluvy. Písomná forma bola dodržaná, pretože odporca mal možnosť potvrdiť návrh zmluvy a stanoviť nižší úverový rámec ako požadoval navrhovateľ. Uvedené vyplýva z dojednania, ktoré je vyjadrené v časti zmluvy „vyhlásenie žiadateľa - klienta“ bod 3. Odporca si týmto spôsobom vymienil možnosť posúdenia bonity navrhovateľa, ktorú skutočnosť navrhovateľ akceptoval. Nemožno vyvodzovať nedodržanie písomnej formy zmluvy zo skutočností, že navrhovateľ sa dožadoval poskytnutia úverových prostriedkov vo väčšej miere ako mu boli poskytnuté. Z uvedeného dôvodu súd považoval zmluvu za platnú aj so zreteľom na ustanovenie § 4 ods. 1 zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch.“

20. Odvolací sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie v tom zmysle, že prehlásenie zmluvy za neplatnú by malo byť poslednou možnosťou riešenia vadnosti právneho úkonu a k danému tvrdeniu poukazuje na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 03.07.2008, sp. zn. I. ÚS 242/07-29, v ktorom je uvedené, že: „Ďalším základným princípom výkladu zmlúv je priorita výkladu, ktorý nezakladá neplatnosť zmluvy, pred takým výkladom, ktorý neplatnosť zmluvy zakladá, ak sú možné obidva výklady. Je tak vyjadrený a podporovaný princíp autonómie zmluvných strán, povaha súkromného práva a s ním spojená spoločenská a hospodárska funkcia zmluvy. Neplatnosť zmluvy má byť teda výnimkou, a nie zásadou. Nie je teda ústavne konformná a v rozpore s princípmi právneho štátu vyplývajúcim z čl. 1 ústavy je taká prax, keď všeobecné súdy preferujú celkom opačnú tézu uprednostňujúcu výklad vedúci k neplatnosti zmluvy pred výkladom neplatnosť zmluvy nezakladajúcim.“

21. Okrem uvedeného odvolací súd považuje za potrebné poukázať tiež na ust. § 4 ods. 4 písm. a) Zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzavretia zmluvy, podľa ktorého, pri nesplnení podmienok podľa odsekov 2 a 3 je zmluva o spotrebiteľskom úvere platná, ak bol spotrebiteľovi na jej základe poskytnutý spotrebiteľský úver a spotrebiteľ ho začal čerpať.

22. V súdnej veci nebolo sporné, že žalobcovi bol žalovaným poskytnutý spotrebiteľský úver a žalobca (spotrebiteľ) ho aj čerpal. Preto zmluva ako celok nemôže byť neplatná.

23. Čo sa týka ďalších odvolacích námietok smerujúcich do absencií náležitostí podľa zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, odvolací súd sa nimi už nezaoberal, nakoľko by nemali možnosť ovplyvniť resp. zmeniť rozhodnutie, ktorým súd prvej inštancie žalobu zamietol.

24. Odvolací súd taktiež potvrdil výrok súdu prvej inštancie o náhrade trov konania, keďže tento vykazoval vecnú správnosť a odvolateľ ho ani nenapadol konkrétnymi odvolacími dôvodmi.

25. Vzhľadom na uvedené odvolací súd odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

26. Žalovaný bol v odvolacom konaní úspešný a preto mu odvolací súd podľa § 396 ods. 1 s použitím § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

27. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).